

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr.

beklaagde,

eiser,

met als raadsman mr. , advocaat bij de balie te .

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het Hof van Beroep te Gent, correctionele kamer, van 17 februari 2006.

De eiser voert in twee memories die aan dit arrest zijn gehecht, drie middelen aan.

Raadsheer heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal heeft geconcludeerd.

II. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Tweede onderdeel van het eerste middel

1. De eiser voert aan dat de appelrechters geen rekening houden met het feit dat de strafbaarstelling van de instandhouding zelf is weggefallen en er geen sprake meer kan zijn van een misdrijf, en dus evenmin van een herstelmaatregel.
2. De opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouding inzake stedenbouw heeft alleen het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg. Bij ontstentenis van andersluidende bepaling brengt deze wijziging evenwel niet mee dat de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag kan uitmaken van een herstellvordering, noch dat de strafrechter voor wie de herstellvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was, zijn bevoegdheid verliest nog verder de herstellvordering te beoordelen.

Het onderdeel faalt naar recht.

Derde onderdeel van het eerste middel

3. Het onderdeel voert aan dat door de afschaffing van het misdrijf van instandhouding geen strafvordering meer kan worden ingesteld, en het arrest “*de onmiddellijke inwerkingtreding van het decreet op datum van publicatie in het Belgisch Staatsblad negeert*”.
4. Het onderdeel gaat aldus ervan uit dat ten tijde van het bestreden arrest er nog geen uitspraak was over de strafvervolgning. De eiser werd evenwel nog vóór de inwerkingtreding van het decreet van 4 juni 2003 op 22 augustus 2003, waarbij onder meer in artikel 146, derde lid, Stedenbouwdecreet 1999 de strafbaarstelling van de instandhouding gedeeltelijk werd opgeheven, bij arrest van het hof van beroep van 5 januari 2001 schuldig bevonden aan het misdrijf van wederrechtelijke instandhouding en daarvoor strafrechtelijk veroordeeld.

Het onderdeel mist feitelijke grondslag.

Eerste onderdeel van het eerste middel en tweede middel

5. De eiser voert aan dat om reden dat de feiten dagtekenen van vóór 1 mei 2000, krachtens artikel 149, §1, Stedenbouwdecreet 1999 het voorafgaand eensluidende advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is vereist zodat de appelrechters, die eisers verzoek om een dergelijk advies afwijzen, daardoor eveneens artikel 198bis van hetzelfde decreet schenden. Daarenboven zouden de appelrechters geen acht slaan op het principe dat voor telastleggingen van vóór 1 mei 2000 steeds een herstel bij wijze van betaling van de meerwaarde kan worden toegekend.

6. Sinds het arrest nr. van 19 januari 2005 van het Arbitragehof bepaalt artikel 149, §1, eerste lid, Stedenbouwdecreet 1999 dat de verschillende herstelmaatregelen door de rechtbank worden bevolen op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen, en *“indien deze inbreuken dateren [van vóór 1 mei 2000] is voorafgaand een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid vereist”*.

7. Luidens artikel 198bis, eerste lid, Stedenbouwdecreet 1999 treden de bepalingen met betrekking tot het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in artikel 149, §1, en artikel 153, pas in werking nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijke reglement is goedgekeurd. Artikel 198bis, tweede lid, Stedenbouwdecreet 1999 bepaalt dat de rechter de ingediende vorderingen voor inbreuken, die dateren van vóór 1 mei 2000 maar die nog niet voor eensluidend advies werden voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, alsnog *“kan”* voorleggen voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

8. Uit die bepalingen volgt niet dat de rechter de ingediende vorderingen voor inbreuken, die dateren van vóór 1 mei 2000 en die nog niet voor eensluidend advies werden voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, alsnog voor eensluidend advies moet voorleggen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

9. Voor het overige blijkt uit de woorden *“kan in principe”* in de aanhef van artikel 149, §1, derde lid, Stedenbouwdecreet 1999, dat in elk geval ook een andere herstelmaatregel dan de meerwaarde kan worden aangewend.

De grieven falen naar recht.

Middel uit de aanvullende memorie

10. De eiser voert aan dat hij geen eigenaar meer is en bijgevolg niet tot een herstelmaatregel met bijkomende dwangsom kon worden veroordeeld.

Het middel verplicht het Hof tot een onderzoek van feiten waarvoor het niet bevoegd is.

Het middel is niet ontvankelijk.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiser in de kosten.

Begroot de kosten op 60,26 euro.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, tweede kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter , als voorzitter, en de raadsheren

en op de openbare terechtzitting van 5 september 2006 uitgesproken door afdelingsvoorzitter , in aanwezigheid van advocaat-generaal , met bijstand van griffier .